

LA QUIMERA DELS DINERS

Autor:

Enric Cervera

C/ Vallseca 39 2n

08024 BCN

Barcelona, març de 1997

LA QUIMERA DELS DINERS

Comèdia sobre una herència familiar, no genètica, en 21 escenes ininterrompudes

Personatges:

EI NANO

L'AVI

L'ENTERRAMORTS

La DONA

L'AMANT de la DONA

La SENYORA del SENYOR

EI SENYOR de la SENYORA

L'espai escènic: Un cementiri, preciós de dia, llòbrec de nit.

Escena I

(Ens trobem en un cementiri. És de nit. Veiem un noi que està identificant la placa d'una sepultura tot il·luminant-la amb una llanterna. Amb molta cautela i amb una pala i altres estris que porta comença a cavar la terra de la sepultura que acaba d'identificar. Sentim sorolls de les bestioles de nit del camp.)

NANO *(amb molta por)*: No sé perquè se m'haurà ocorregut aquesta estupidesa. *(Comença a cavar amb la pala.)* Fer això... em fa tan poca gràcia com llençar-me a l'aigua freda en ple mes de gener... *(Gran ensurt al topar la pala amb algun objecte.)* La mare del tano! Ai! Què és això...? Potser he tocat alguna calavera, algun esquelet... No sé... potser... *(Continua cavant en silenci. Al cap de poc temps, nou ensurt.)* La mare que em va... però si és una pedra...! *(Agafa la pedra i la llença amb força cap els espectadors. La pedra que sembla de veritat però és de goma-escuma causarà un gran ensurt al públic. Pausa. Mira i observa el seu entorn.)* No, és clar, qui hauria de venir a aquestes hores en un lloc tan inhòspit com aquest... Els zombis? I ca...! Per què hauran de venir el zombis...? *(Pausa.)* I per què he de pensar jo amb els zombis? Au, va! Els zombis...!

(Comença a cavar de nou però amb més por que abans mentre va cantant repetitivament, primer fluixet i després pujant el to de mica en mica a fi de treure's la por de sobre. Es deixa de sentir el soroll de les bestioles nocturnes.)

... Zombi hi ha, déu meu... Zombi hi ha... Zombi hi ha, déu meu, Zombi hi ha...! (*Després d'una estona de repetir la cançoneta, calla. Gran silenci.*) No, no! No és gens natural aquest silenci tan absolut... Aquí passa alguna cosa. (*Desenregollant-se primer i després cridant.*) Ei! Ei! Hi ha algú per aquí? (*Silenci. Després tremolós.*) Ei! Dic si hi ha algú per aquí...? Ei, ei, ei... (*Silenci.*) Ningú no respon? Bé, doncs, faré de -tripas corazón- com diuen els castellans... (*Pensa en el què acaba de dir.*) Que porcs...! De tripas corazón... ai uix...! Au nano, a la feina! (*Comença a cavar amb molta més energia mentre va parlant amb la terra que va traient.*) Té, té, au... té terra estúpida! Au, fora, fora ja! (*Anirà comptant les palades de terra i en traurà unes 10 o 15 com a màxim.*) Una, dues, tres, quatre... Uf! quin cansament! Mira que n'hi arriben a posar de quilos de terra a sobre d'un quan l'enterren... No voldria pas que me'n possessin tants a sobre meu... No! (*Pausa.*) Jo vull que em cremin... sí, això, que em cremin... (*Pausa.*) Però... és clar... i si resulta que no ets mort i et despertes a mig cremar? Quin horror déu meu! Quina angúnia...! No, no, no, no, potser millor que m'enterrin, sí que m'enterrin... o no... o potser sí... o... no no tampoc... perquè si després... un cop enterrat em desperto... em moro de l'ensurt... déu meu quina angúnia despertar-se dins d'un taüt amb tota aquesta terra a sobre i a les fosques dins de la caixa... ui, ui ui!!! Mare meva, només de pensar que a sobre tens no sé quants quilos de terra... Ai! Prefereixo no pensar-hi en tot això... No! Deixem-ho córrer! (*Pausa. Mirant el solc que està fent.*) I si el meu pobre avi una vegada l'haguessin colgat de terra s'hagués despertat...? Ara me'l trobaria amb el semblant aterrit! Hauria estat terrible que li hagués passat això a ell. No! No cavo més... Seria horrorós trobar-me'l en estat de voler sortir de la seva caixa i no haver-ho pogut aconseguir... Terrible, terrible! (*Pausa. S'asserena.*) Sí, sí, sí, continuaré cavant, tot això no és possible, són coses de la meva eixelebrada i incontrolada imaginació.

Com que tinc por, només faig que imaginar-me coses... que a la vegada encara me'n fan venir més i més de por. Res, he de recuperar-me! (*Pausa. Pensa i recorda.*) Això mateix! Sí! La por és dins d'un mateix... ja ho deia el meu pare... (*Imitant al seu pare, home d'ideologia utòpica.*) -La por és la component reaccionària que no permet evolucionar a l'individu ni a la col·lectivitat, i a més, és l'eina que utilitzen els poders totalitaris i despòtics per sotmetre al poble...-, (*Silenci mentre pensa el que acaba de dir.*) Òndia... però que estic dient! Renoï! Que n'era de radical el meu pare! (*Torna el soroll dels grills nocturns. Comença a cavar de nou.*) Som-hi nano! A la feina! (*Cantant, ara però, sense por.*) Zombi hi ha, déu meu... Zombi hi ha... Zombi hi ha, déu meu, Zombi hi ha...! (*Pausa.*) Zombi, zombi... De totes maneres, ara que ho penso, em sembla que la lletra d'això que canto no és ben bé així... Zombi hi ha, sombià, çombi ja...? No, no, no és pas així... Com és...? Combi ja...? Combo ja...? Kumboja...? Ah!!! Sí! Kumbaià!, Kumbaià... això és, Kumbaià déu meu, Kumbaià...!

(*Es va fent fosc mentre continua cavant i cantant l'autèntic Kumbaià déu meu!*)

Escena II

(*Quan de nou es dona la llum, el noi està escoltant els sorolls de la nit. És a dins de la fossa que ha estat cavant. Ha tret tanta terra que només se li veuen el cap i les espatlles.*)

NANO: M'agradaria saber el per què ja no se senten els grills...? Potser perquè hi ha lluna plena...

Però què dic? Què hi té a veure la lluna? Encara que avui està molt ennuvolat i això fa

que... No, no, això no vol dir res. Potser els divendres és un mal dia per desenterrar morts...? Però si avui tampoc és divendres...! No ho sé, no ho sé... No hauria de pensar en totes aquestes bestieses... A mi no em fa por res, res! Renoi! Ja hi torno! Ja l'he anomenat. La por, l'estúpida por! Potser el meu pare tenia raó amb això de la por...

(Continua cavant fins a desaparèixer dins de la fossa. Pausa. Després des de dins de la fossa.)

Aquí està! Per fi, ja l'he trobat! Ja era hora, renoi! *(Traient el cap.)* Ja em pensava que no hi havia res enterrat en aquesta maleïda sepultura... Està més avall que el metro aquest taüt! A veure... Com ho faré per treure'l d'aquí...? Sí, serà millor que tregui la caixa aquí fora... la pujaré a dalt...

(Desapareix cap el fons de la fossa mentre només se'l sent esbufegar fent esforços per treure el taüt de dins de la fossa.)

Uf! No sé pas si podré... Aquest avi meu pesa més que un mort! L'hauré d'agafar de forma que no se m'obri la caixa i no em caigui el mort a sobre... així, a la una, a les dues i a les tres, aaaaaamunt!

(Es veu sortir primer un taüt des de dins de la fossa i a continuació surt el NANO que l'empeny cap a fora.)

Reno! Ara entenc el sentit de la frase, -peses més que un mort-...

(A continuació es disposa a obrir el taüt amb les eines que portava per aquesta finalitat.

Abans d'obrir-lo es dirigirà al taüt parlant-li amb molt de respecte.)

Avi meu, ho sento... tu ja eres pesat en vida... però de mort em sembla que t'has superat...

(Obre la caixa. Pausa. Es queda palplantat observant a l'avi que hi ha dins del taüt.)

Escena III

(Mentre està observant a l'AVI difunt de dins el taüt es produeix una transició musical i de llum que ens remetrà a un temps anterior a la mort de l'AVI. Seguidament, després d'un fosc, veurem al noi i a l'AVI passejant a primer terme, amb el cementiri al fons, que haurà passat de ser llòbrec i fosc a tenir un aspecte bucòlic i alegre.)

AVI: Nano... Com deia el teu pare, les noves generacions son l'esperança dels temps futurs...

NANO: Avi... Perquè m'ho dius això...?

AVI: T'ho dic perquè tu, concretament tu, no n'ets gens egoista... sembla que no t'interessin massa els diners. M'havies dit que volies ser una persona important quan siguis gran, oi? M'agrada aquesta manera de pensar... Tu, el què vols, és ser alguna cosa, suposo que com molts de la teva generació... Sí nano, sí, sou la salvació...

NANO: Avi, però si jo només sóc... un de la pila, un de més, la meva generació és força vulgar... joventut, com la de sempre...

AVI: No nano, no. La teva generació és la generació estigmatitzada, la portadora d'una decadència filosòfica liberal i progressista. I contràriament, tu ets diferent, tu te'n salves d'aquesta nafra. Per això, tu has de salvar la teva generació, tu la pots salvar, t'ho dic jo, sigues alguna cosa, nano!

NANO: Però què vols que sigui...? Em recordes al meu pare. Sembla que aquelles paraules utòpiques que ell deia s'han apoderat de tu. Què vols dir-me amb tot això?

AVI: Deixa els diners i les propietats per a tots aquells que no poden viure amb la soledat. Tu, ets el meu nét, i espero de tu grans coses. Sempre t'ho he dit, i més encara t'ho dic avui, vull que m'escoltis, perquè em sembla que aviat expiraré, no ho he dit a ningú, però em sembla que se m'acosta el moment...

NANO: Què dius, avi? Que no et trobes bé?

AVI: Sí, però sé que se m'acosta el moment final, ja ho saps, jo sóc com els elefants, que saben quan la dalla se'ls apropa i comencen a fer via cap al cementiri...

NANO: Au, avi..., au!

AVI (*amb èmfasi*): Tota la meva vida he estat un paquiderm, des de la meva remota infància. La pell colrada, a cops de lluita, i la petjada ferma, lenta i dòcil, però sempre amb molt respecte vers el propi ramat, al que he pertangut des de la meva remota naixença.

(El NANO vol dir alguna cosa, però l'AVI l'interromp immediatament.)

Calla, no diguis res, escolta. Són consells gratuïts, però vull que els escoltis, perquè tu encara ets cadell, malgrat que jo sé que tu ets de la meva nissaga. Un vell juràssic, -com

dieu ara-, ho sap per instint, a mi no em calen gaires coneixements especials per saber-ho, ho sé, i prou!

NANO: Què és el que saps avi? Digues, que et passa?

AVI: Si t'ho estic dient... Que me'n vaig, nano... que me'n vaig! (*Pausa.*) El que jo sé, és que tu ets de la meva pasta. De la pasta ja heretada per mi del meu rebesavi. Lluitador i obcecat fins a la mèdula, però previsor i agosarat a la vegada. La sang, l'instint m'ho està anunciant.

NANO: La sang... l'instint...? Però què és el que estàs dient?

AVI: Mira, nano... Seré clar amb tu, perquè t'ho mereixes... Jo he viscut sempre amb els ideals per endavant...

NANO: Ja ho sé això, avi... I què té a veure amb el que dius que et passa?

AVI: Amb els ideals per endavant i amb una coartada per a la vida, és a dir amb un bon coixí que em permetés no haver de renegar d'aquests ideals, m'entens?

NANO: Un bon coixí...?

AVI: Sí, un bon coixí, de diners!

NANO: Avi, tu sempre has viscut de... de renda diuen... oi?

AVI: De renda? No em facis riure, nano... (*Molest.*) Qui t'ho ha dit això? Que li trenco la cara ara mateix! Digues, qui t'ho ha dit?

NANO: No... ningú... vull dir que... es diu... ho he sentit... males llengües potser...?

AVI: Qui t'ho ha dit? La teva avia, la teva mare... qui? Algú de la família o algú de fora...? Fes el favor de dir-m'ho, si no, no t'acabaré d'explicar el que ara he començat. (*Patètic però fent comèdia.*) Em moriré sense revelar el secret a ningú, ni a tu, que ja t'he dit que ets la meva esperança, més que això, ets l'esperança de la teva generació...

NANO: Però avi... si el que t'he dit és figurat. Ja sé que has viscut de renda, però no de la renda dels teus calés, sinó de la renda de la teva filosofia... O, no? La teva filosofia t'ha permès viure dels beneficis ideològics que ha generat, és una filosofia molt rica, no m'entens...?

AVI: La renda de la meua filosofia...? Això volies dir, nano...? Estàs segur que volies dir això o és que li acabes de donar la volta perquè estigui content?

NANO: El que t'acabo de dir és cert... has viscut de renda... La teua filosofia t'ha fet viure de renda... Això és el que he volgut dir, segur! Avi, vols continuar el que estaves dient, per favor?

AVI: D'acord, anem al gra. No vull perdre'm en etèries divagacions ni en malentesos.

NANO: Sí, sí..., anem al grà... (*a part*) ara per ara no estic entenent gairebé res...

AVI (*dubitatiu*): Tu... Tu... Ai, mira ara he perdut el fil del que t'estava dient. (*Pausa.*)

NANO: Sí... No sé què d'un coixí de diners... o alguna cosa així...?

AVI: Ah, sí, això és... A tu et deixaré una herència. Seré clar. Una herència que t'ha de donar seguretat de cara al teu futur, entens? Una herència important, i que serà alhora, personal i intransferible. Una herència insospitada per a tu, de la que jo només en sóc propietari accidental. (*Transcendent i deprimat.*) Una herència, ben mirat, realment estúpida i definitòria dels temps buits i superflus que estem vivint. Una herència de molts milions, una herència milionària, sí, fruit no de l'esforç del treball de tota una vida, sinó fruit de l'atzar, és a dir d'una mena de justícia distributiva aleatòria, que jo personalment la titllo d'injusta gairebé per definició...

NANO: Ara sí que no t'entenc avi... Què vol dir una herència milionària...? Diners...? Tu sempre que m'has parlat d'herències ha estat a nivell científic... l'herència genètica, l'herència dels nostres avantpassats, l'herència de la història... i ara em parles d'una herència milionària...

He d'entendre que estàs parlant de diners potser? Què et passa? Que no et trobes bé? Que t'has trastocat, o és que m'estàs embolicant amb un discurs metafísic que no entenc i que em fa pensar que t'has tornat boig...

AVI: Sí, ho estàs entenent perfectament tot això. M'he trastocat. Sí, m'he tornat boig com tu acabes de dir. Sí, estic parlant de diners, de calés, de molts cèntims, tants, que ni jo els puc arribar a assumir, i saps... això fa, com t'he dit, que em senti morir... ho pressento, tot s'acaba en alguna hora... (*Anirà crispant-se mica en mica.*) No és que vulgui morir-me en aquest moment no, però tinc la impressió que estic arribant a la fi d'alguna cosa. No es pot assumir així de cop i volta tot aquest gavadal d'impressions, de realitats que a un de sobte se li presenten. No estic preparat per a tot això. M'has d'escoltar i entendre bé perquè a partir d'ara hauràs d'aparentar davant dels demés que no ha passat res. Només t'he de dir abans de morir-me que simplement he pretès ser una mica més vulgar, igualar-me a la majoria, i això ha estat precisament el que m'ha enfonsat, el que m'ha portat a la tomba. Però aquest serà el nostre secret, que tu hauràs de guardar per sempre. M'ho promets?

NANO: TranquilAlitza't avi! No et posis així... Què vol dir igualar-te a la majoria? Morir-te? Per què? Què vol dir que has volgut ser vulgar...? En quin sentit vols assemblar-te als altres? Tu ets diferent! Sempre has dit que les grans diferències que hi ha entre els uns i els altres és el què ens fa ser més rics i poderosos com a éssers humans. No és aquesta la teoria que ja et va ensenyar el teu besavi en el seu temps?

AVI: Sí, nano, sí... però... és una cosa molt més supèrflua que tot això el que m'està portant a aquesta desesperació a l'anihilament físic i moral. T'ho estic intentant explicar però m'està resultant molt difícil.

NANO: No t'has de preocupar tant, avi. Que no et trobes bé...? T'ha passat alguna cosa? O és que potser algú t'ha fet alguna mala jugada?

AVI: Escolta, nano! Para atenció. El que em passa és... *(Pausa.)* És molt fort això, nano... molt fort. El què em passa és que m'ha tocat la loteria! Aquesta és la meva desgràcia... Així tal com sona! Sí, sí, no facis aquesta cara... Jo... sí jo... a mi... m'ha tocat la loteria, una loteria milionària, te n'adones? A mi! Jo que estava en contra de totes aquestes coses... sí, en contra del joc i de l'atzar... en l'atzar no si pot confiar!, deia, el destí no és més que aquell itinerari que et porta a la fita que hom es traça...

NANO: Això és el que deia el meu pare, avi... Amb les mateixes paraules, exactament les mateixes... *(Imitant a l'utòpic pare.)* El destí no és més que aquell itinerari que et porta a la fita que hom es traça... Sí, i què? *(Incrèdul.)* T'ha tocat la loteria...? Doncs fantàstic! Anem a celebrar-ho...!

AVI: Calla, nano , calla... *(Pausa. Desesperadament.)* I una vegada a la vida, una de sola... La primera vegada saps, la primera vegada que jugo, em toquen més de cinc mil milions per a mi solet...!

(Pausa. Perplexitat incrèdula del NANO.)

Te n'adones de la desgràcia que m'ha caigut a sobre, del què significa això? Tota la meva filosofia existencial i revolucionària a fer punyetes, ara sí que ja em puc morir, i a més, em moriré sent la riota de tots els meus detractors... Moriré milionari després de tota una vida de viure amb principis inalterables...

NANO (*més incrèdul encara*): No em facis riure, avi. Això que acabes de dir, és una altra brometa de les teves, oi? (*Pausa.*) Ja ho sé! Vols saber com reacciono davant d'això, eh? Però si tu no saps ni on es compren els bitllets de la loteria...

(*Se'l mira, mentre l'AVI intenta defugir-li la mirada.*)

O, és que potser m'has estat enganyant des de sempre, perquè a part de ser un masoquista ets un sàdic com una catedral...

(*L'AVI s'abat encara més.*)

No, no et preocupis, no desconfiaré pas de tu, ni tampoc crec el què m'has estat dient, ni crec tampoc que a tu se t'hagi ocorregut mai jugar a la loteria. I ca! La loteria... No et fot! I a sobre, pretens que em cregui que la primera vegada que jugues et toca... Au, avi, no siguis il·lús... Això no és possible... És una possibilitat tan remota com irreal...

(*L'AVI es troba molt malament de cop i volta, el NANO l'ha de aguantar perquè no caigui i el fa asseure's al taüt que és a escena i que prèviament haurà tancat perquè s'hi assegui.*)

AVI (*trobant-se cada cop més malament i començant a morir-se*): Ha arribat el final d'aquesta cursa nano... No ho expliquis a ningú però, fes-me aquest darrer favor, ho sents? Només tu, i només per a tu han de ser aquests diners. Les coses d'ara endavant les hauràs d'afrontar d'una altra manera, hauràs de fer compatibles els diners i els ideals, m'entens? Els temps seran diferents per a tu gràcies a mi, i potser per a la teva desgràcia. No et queda altre remei.

Hauràs de ser feliç amb tots aquests diners que et deixo, i això és difícil, sempre t'ho he dit, els diners no fan la felicitat...

NANO: Però ajuden avi, ajuden...

AVI (*enfadat*): Què dius...?

NANO: Que ajuden... diuen... jo no... perdó no volia...

AVI (*es fica dins del taüt*): Dins d'aquest taüt m'hauràs de recordar, nano. Llàstima que no et pugui deixar només la filosofia positivista, et deixo també tots aquests diners... Em moro, nano, em moro... Tots aquests milions seran per a tu... Molts milions fill meu... massa milions per ser feliç...

NANO: Però què dius, avi? Au, va, recupera't i deixa't de romanços. Aquest joc ja està durant massa. Surt de dins d'aquest taüt, que fa pena veure't-hi aquí dins, sembles mort ja... Deixa aquesta història dels diners de la loteria i anem cap a casa a dinar... Au, va! (*Realista.*) A més, on els tens aquests diners? On és aquest bitllet premiat... Aquest bitllet no existeix, avi... Au, avi, no siguis aprensiu, surt d'aquí, anem...

AVI (*morint-se més encara*): Ai! M'estic morint, ara sí, de veritat, ho sento nano, aprofita-te'n tu d'aquests diners, i si no els vols dóna'ls a algú que els necessiti, o estripa'ls, o crema'ls... Fes el què vulguis amb ells però respecta la meva memòria d'home de principis... no vull que ningú sàpiga que jo he jugat a la loteria ni a cap joc. Ni una sola vegada he jugat a cap mena de joc d'atzar, m'entens...? Em moro nano, em moro... Has d'agafar el bitllet de loteria i anar-lo a cobrar... em sents?

(L'AVI es treu el bitlleter i una petita llibreteta de la butxaca. Estira el braç perquè el NANO ho agafi. El NANO agafa el bitlleter i la llibreteta i les llença desesperadament al comprovar que l'AVI s'està morint de debò.)

AVI: El bitllet és a... és a... a... adéu... *(Es mor.)*

NANO *(acostant-se a cau d'orella per sentir el què l'AVI diu)*: Avi, avi, què dius? No pot ser! Què et passa? Avi! No, no pot ser, no et pots morir ara! On és el bitllet...? On és...? On...? Avi, per favor, no et moris! Avi, avi, avi...!!! *(Comença a plorar desesperadament.)*

Escena IV

(El NANO després de plorar una estona, s'asserena i es queda contemplant l'AVI que és dins del taüt. Després l'acaba d'arranjar i tanca el taüt. Seguidament es repeteix la transició musical que ens retornarà al temps anterior, tot just quan el NANO acabava de treure el taüt de la fossa que havia estat cavant. Estem de nou, i de nit, en el cementiri llòbrec amb els sorolls dels grills de fons.)

NANO: Hauria d'assegurar-me'n que l'avi volia que jo fos l'únic hereu de la seva loteria. Però com fer-ho? No, no, no ho he de dir a ningú... si vull ser fidel a la ideologia de l'avi, hauria de repartir-ho tot... o potser llençar-l'ho, qui sap! No, és clar, llençar-ho no seria just... i repartir-ho tot, tampoc, seria estúpid... No ho sé, no ho sé, no ho sé! Quin problema m'ha posat a sobre aquest avi meu...! *(Pausa. Després per a ell mateix molt decididament.)* Nano! Has de ser conseqüent, si has vingut a desenterrar l'avi és per alguna cosa. Altrament, no sé pas el

què he vingut a fer en aquest cementiri... A morir-me de por, a que m'enxampi la poli, a... sí, a veure, què cony he vingut a fer aquí? Arqueologia...?, això, arqueologia necrològica!, una especialitat una mica estúpida...! Ni això són runes, ni aquestes hores són les normals de treball dels arqueòlegs... (*Pausa.*) I si ve l'enterramorts...? (*Com si parlés a un enterramorts.*) Escolti'm senyor, vostè que és un expert en això de cavar sepultures, digui'm, és normal desenterrar el propi avi... encara que sigui només per endur-se'l una temporadeta a casa senzillament perquè el trobes a faltar...? (*Riu una mica histèricament.*) I és clar, ell em dirà... (*Fent d'enterramorts.*) Escolti'm, vostè senyor "desenterramorts", per què cony ha desenterrat aquest pobre home, que en pau estava descansant -diuen- ...? (*Riu.*) Jo, aleshores em quedaré perplex i sense gairebé poder respirar, però contenint el riure, -com es fa en aquestes ocasions-, i li diré... Vostè, senyor "enterradifunts de primera", vostè no té gens de caritat cristiana, això és!, (*riu*) aquest pobre home com diu vostè sempre ha estat el meu avi, entèn? (*Riu.*) I ell, l'"enterradifunts", que tot ho entèn, em mirarà amb unes enormes ganes d'escanyar-me però contenint amb força els punys per no descarregar-me'ls violentament sobre la meua cara i destrossar-me el nas tan bonic que sempre he tingut, i farà el que ha de fer un enterramorts en aquestes ocasions, se n'anirà petant-se de riure i deixant-me amb el meu avi de cos present, (*plorós còmicament*) amb el que jo havia passejat tantes i tantes estones al llarg de la seva vida, (*riu*) i és clar!, aleshores jo em quedaré amb un pam de nas, -com el Cyrano més o menys-, però amb un complex de mentider com el del Pinotxo en realitat. (*Deixa de riure. Pausa. Nervios. Molt ràpid tot el següent paràgraf, com si fos propaganda farmacèutica.*) No, no, no! No dic no altre cop perquè sí! Dic no, perquè si en realitat volgués dir que no, aleshores podria dir que sí sense cap mena de rancúnia ni prejudici previ. Alto! Sí, de tan en tan, cal dir que sí, encara que no en tinguis cap mena de

ganes. Sí, sí, i sí un altre cop, sí perquè sí, és clar...! (*S'atura. Molt cansat i decebut, després continua a ritme normal.*) Quin fàstic aquesta història de l'avi, quin fàstic aquesta herència, quin fàstic aquest cementiri, quin fàstic tot plegat... Sempre he volgut tenir una vida coherent... però què hi farem avi meu, què hi farem! No se m'acut res racional ni explicable en aquest moment,estic confús. I em revolto sobre el meu propi pensament a la recerca de paraules entenedores que m'expliquin una existència plaent, una manera de viure versemblant, que jo pugui entendre. Però és clar, per aconseguir-ho hauria d'aturar-me, pensar, reflexionar, i no anar vomitant paraules sense sentit, inconnexes, una darrera l'altra, en lloc d'estar pel que he d'estar. (*Obre el taüt. Cridant.*) Avi! Avi! Retorna carallot! Perquè m'has posat en aquest embolic, per què vull jo els diners, per què els volies tu si no et calien, digues, avi, per què m'has fet aquesta jugada...?

(*Comença a buscar desesperadament per les butxaques de l'AVI i per dins del taüt, traient l'AVI fora del taüt i deixant-lo per terra malgirbat extraient-li fins i tot el folre de les butxaques per fora, la camisa descordada, una les sabates treta, és a dir el deixa malforjat i caigut per terra com un mort, com si hagués caigut d'un cinquè pis com vulgarment es diu.*)

NANO: La mare que et va parir avi! On és aquest condemnat bitllet de loteria? (*Continua regirant-lo i comença a esbotzar l'interior del taüt a la recerca del bitllet cada cop més frenèticament i embogida.*) On serà aquest maleït bitllet! Si no el trobo aquí avi, t'inflo a hòsties em sents? (*Agafa l'AVI per les solapes de la jaqueta i el sacseja.*) Digues avi del

diable, on és aquest bitllet? (*Encarant-se-li i cridant cada cop més.*) Em sents? Avi! T'ho dic per última vegada, on és aquest bitllet multimilionari? On és? On?

(*Silenci total. L'AVI, comença a reaccionar. El NANO a l'adonar-se'n que es comença a bellugar es queda petrificat.*)

Escena V

AVI (*reincorporant-se*): Nano, què fas? Però es pot saber que et passa, estàs petrificat o què? M'agradaria que m'expliquessis per què no pots admetre els diners que t'he deixat? Se't poden solucionar tots els teus problemes, fins i tot els ideològics, creu-me... Tota la vida me la vaig passar vivint sense ni un duro, però, ara que sóc mort t'he de dir que no valia la pena, és una falsa felicitat, una falalàcia com diuen els intelAlectuals, una enganyifa, creu-me! Pateixes massa sense diners... El que cal és tenir una ideologia tan rica o més que el teu compte corrent, la ideologia i els diners són vasos comunicants, creu-me, t'ho repeteixo des d'aquesta nova situació en la que em trobo... (*Li clava un parell de bufetades al NANO per fer-lo reaccionar.*) Té, au, espavila't! Que no em sents? Espavila't, nano!

NANO (*despertant-se sobtadament com un somnàmbul a punt de caure al precipici*): Avi... ets viu? Avi, per favor, què estàs dient? Per què vols que cregui que és fals tot el que em vas dir en vida? Per què? (*Pausa.*) No! No vull! No sé si és cert o és un somni el que està passant, el que estic veient i sentint! No he estat mai una persona somniadora i d'encanteris, sempre he cregut a ulls clucs el que tu em deies i que ara així de sobte em vols fer creure que era fals. És fals, tu no ets tu, i una vegada mort has canviat, això és, has canviat una

vegada mort! (*Riu una mica sarcàsticament i nerviós.*) I a sobre vols fer-me creure que potser el record que en tinc de tu és fals, això és. No! Tu ets el meu avi, l'esplèndid avi que jo vaig tenir tota la vida! I a l'haver-te desenterrat, t'has transmutat en una persona totalment diferent de la que eres, això és el que em vols dir, avi?

AVI: Calla, nano, calla! Una altra persona i diferent a la que era... no em facis riure nano... Sóc un zombi si vols, però el mateix, una persona que vol tornar a viure per fer entendre la veritat de l'existència a tots aquells babaus com tu que tot s'ho creuen. Sí nano sí, jo sóc jo! Nano, si no acceptes el què t'estic dient, plega, suïcidat, és el millor que pots arribar a fer en aquesta teva desgraciada i efímera existència! (*S'estira dins del taüt.*)

NANO (*intentant aclarir-se. Amb to de savi-pilotes*): Ja... em sembla que ja ho estic entenent tot... sí, ho estic comprenent a poc a poc... sí, no pot ser d'altra manera... ell, és ell, i jo... (*Pausa.*) Sí, això mateix, com deia el meu pare, -l'efímer de l'existència només és un rajolí del broll desmesurat del reflux de la vida macrocòsmica a la que estem abocats en aquesta curta i peremptòria estada en el món-, sí... jo sóc jo? O potser jo no sóc jo? Qui sap... (*Pausa. Tornant en sí.*) A fer punyetes! Si acabaré fent el Hamlet... Semblo un Shakespeare de pacotilla... A veure... (*Es dirigeix a primer terme, fora de l'escena, a l'espai on no hi ha cementiri. Raonant el que diu.*) A veure... Acabo de desenterrar el meu avi, oi? Després de regirar-lo tot no he trobat el maleït bitllet de loteria. He passat una por terrible fins aquest moment, però ara vull reflexionar una mica abans de continuar amb la meva recerca. No, no, l'avi no m'ha dit res... què m'ha d'haver dit... si és ben mort... Ha estat la por la que m'ha fet pensar en la seva resurrecció, els morts són morts! (*Silenci.*) Anem a pams... A veure, he de fer memòria. He vingut, avui, dimecres, eren les dues de la matinada, fa justament un mes que el van enterrar a l'avi, i tot just fa cinc setmanes exactes que ell es va començar a

trobar malament, -i això només ho sé jo, és el secret que tenim amb l'avi-, i aleshores va ser quan em va confessar que li havia tocat la loteria. I es va morir. Això és. Cinc setmanes justes... I què? Com si fossin tres mesos! A veure, què és el que estic intentant reconstruir? Res. Absolutament res! La mare que el va...! El què està ben clar és que el bitllet de la loteria no és ni en el taüt ni el seu vestit... He perdut el temps miserablement. Ja està! Res! Me'n vaig cap a casa i que demà l'enterrí qui vulgui! Ho sento avi! Mes ben dit... A fer punyetes, avi del diable! Ja t'enterrarà demà l'enterramorts! *(Inicia el mutis mentre es fa fosc.)*

Escena VI

(Comença a clarejar sobre el cementiri. L'AVI comença a moure's, com si es despertés.)

AVI: Renoï, quina humitat... Quina nit més estranya, tinc la sensació com si hagués estat xerrant tota la nit aquí a la fresca. *(Evocador.)* Ah!, aquelles inacabables nits de xerrameca amb els col·legues, fent tertúlia i conspirant... fent volar coloms... *(Pausa.)* Sembla ahir que li vaig començar a inflar el cap al meu nét amb totes aquelles teories revolucionàries. Mira que en té de bona fe el nano. Tot el que li dic s'ho empassa. El què no acabo d'entendre és perquè es va enfadar tant aquell dia que li vaig parlar del tema de la loteria... *(Pausa. Té esgarri-fances de fred.)* M'aniria la mar de bé un cafè amb llet ben calentó ara... Ah! La maleïda història de la loteria! Això dels calés aquest xaval no ho ha arribat a entendre ni assumir mai. Sempre ha estat obcecat amb aquesta qüestió. Ja de ben petit tenia preocupacions pecuniàries... Els diners, d'on venen, què són, el perquè del valor de les coses, els beneficis,

el valor, la força del treball... i després ja més gran, que si el capitalisme, la plus-vàlua, els rendiments dels guanys de les multinacionals, l'atur, l'economia... Renoï, quina criatura més compli-cada... Almenys entengués que aquesta mena de preocupacions no et porten enlloc... Hauria d'acceptar els diners sense explicacions de cap mena i rebentar-se'ls amb el què li donés la gana, segurament així podria ser feliç i no com jo... que em vaig morir de l'ensurt per no poder acceptar-los de cop. *(Pausa. Reflexionant.)* La veritat és que no sé si actualment estic mort o viu. Què he estat fent... xerrant tota la nit o...? Potser ha estat real...? No, no, potser... caram! I si hagués estat de veritat aquesta conversa...? *(Pausa.)* Si tot això fos veritat... voldria dir que... sí, és clar!, que hauria estat ell... el meu nano el que m'ha desenterrat a la recerca del bitllet de la loteria...! És clar! No sap on és... i l'està buscant... Sí!, potser em vaig morir abans de dir-li on era. *(Pausa.)* I això vol dir que m'ha desenterrat perquè està buscant els diners... li agraden els diners per això els busca... o si més no, els necessita per alguna cosa, que ve a ser el mateix...! Fantàstic! Així que això dels diners rutlla! *(Pausa.)* I per altra banda ja és ben trist que això sigui l'únic que fa moure a la gent! Els maleïts diners!, són un al·licient i un revulsiu a la vegada. *(Pausa.)* Bé, primer que tot me n'aniré a fer un cafè amb llet a veure si se'm passa el fred que he agafat aquesta nit dormint aquí al ras i després intentaré trobar el meu estimat nét per algun lloc... *(Famutis.)*

Escena VII

(Immediatament apareix en escena un ENTERRAMORTS que en veure el taüt fora de la fosa i comprovar que està buit comença a cridar amb molt fàstic i desesperadament.)

ENTERRAMORTS: La mare que els va parir! Aquest cementiri és impossible! N'estic fins els nassos de tants zombis i de lladres de cadàvers! I a sobre tots et deixen els taüts i tota la terra tirada per aquí fora... Morts i desordenats... Quin desastre! Aquesta setmana ja n'han desaparegut cinc... entre els zombis i els lladres de cadàvers que se'ls enduen ves a saber per a què fer, n'estic fins el cap de munt... No puc més! Demanaré un trasllat... me n'aniré encara que sigui de guardià a la morgue d'un geriàtric! Sempre serà millor que aquest ofici d'enterramorts en aquest maleït cementiri municipal de disseny... *(Comença a posar el taüt dins de la fosa i a tirar-hi terra per sepultar-la de nou.)* Quina feinada més inútil...*(Declinant mecànicament.)* Jo els enterro... tu els desenterres... ell se'n va... nosaltres els tornem a enterrar... vosaltres us els endueu... aneu a saber perquè... jo... tu... ell... nosaltres... vosaltres... ells... sí, ells són uns enterrats desenterrats... la mare que els va parir a tots! Sí, el mort i qui el vetlla... El que l'enterra i el que el desenterra... Uf! Ja està...

(En acabar d'enterrar el taüt després de posar la làpida veu el bitlleter i la llibreteta que l'AVI havia donat al NANO i que aquest havia rebutjat llençant-la, els agafa i ho regira tot. Hi troba uns bitllets que es posa a la butxaca. Mira la documentació i la torna a deixar al seu lloc. Llença la llibreteta després de llegir-ne qualsevol frase que no l'interessa. Deixa el bitlleter al mateix lloc on l'ha trobat i inicia el mutis.)

Escena VIII

AVI (*entrant abans de que l'ENTERRAMORTS se n'hagi anat*): Ei, escolti, senyor... esperi, no se'n vagi encara!

ENTERRAMORTS: Digui'm, que se li ofereix?

AVI: És que... Miri no sabia per on començar... És que jo fa una estona que... Voldria saber si vostè a vist per aquí a un xaval... Si ha trobat per casualitat un bitlleter...

ENTERRAMORTS (*dissimulant*): Vostè és dels vius o dels morts? Busca alguna cosa, potser? Què ha perdut? No entenc que vol dir amb tot això.

AVI: Seré clar. Miri, jo sóc el que estava enterrat aquí, sap?

ENTERRAMORTS: Vostè? Sí és clar... (*A part.*) Només faltava això. Un que parla i que es creu un zombi... (*A l'AVI.*) Els zombis no parlen! Au, senyor meu... Deixis de punyetes. Què és el què vol? Està buscant la tomba d'algun familiar potser? No recorda cap a quin sector és, oi? Com es diu la família? Era en aquest cementiri que els van enterrar, quant temps fa d'això...?

AVI: No, escolti, jo no sóc cap zombi. A mi em sembla que ha estat el meu nét que m'ha desenterrat aquesta nit, però en lloc d'endur-se'm... (*Pausa.*) Doncs, m'ha deixat tirat per aquí i és clar jo he agafat fred i me n'he anat a fer un cafè amb llet... I a l'hora de pagar no he trobat el bitlleter...

ENTERRAMORTS: Miri aquesta història no l'havia sentida mai i encara que és força original, no me la crec! (*Per a ell mateix.*) Només faltaria això, que els zombis fossin persones raonables i amb les que un pot petar la xerrada tranquilament i que els lladres de cadàvers fossin els seus néts... Au, home! (*Inicia el mutis.*)

AVI (*atura l'ENTERRAMORTS*): Escolti'm, li prego que m'escolti. Jo sóc el que estava enterrat en aquesta fosa que vostè acaba de tapar. Si vol fer el favor de tornar a desenterrar el taüt comprovarà que és ben buit. Si us plau, vol desenterrar la caixa i ho podrà comprovar.

ENTERRAMORTS (*sorneguer*): Escolti'm, com pot vostè imaginar-se, altra feina tinc que anar enterrant i desenterrant caixes a petició de qualsevol zombi que passi pel cementiri encara que sigui raonable com vostè. Ja sé que aquesta caixa és buida. És un fenomen que últimament acostuma a passar en aquest cementiri. Miri, li ho explicaré. Hi ha els zombis i els lladres de cadàvers... (*Pausa.*) Lladres de cadàvers sap? Sí, són uns païos molt imbècils que ens donen massa feina gratuïta. Tant els uns com els altres sempre ens deixen els taüts i piles i piles de terra escampades per tot arreu. Ho deixen tot desordenat i els pobres que ens guanyem la vida aquí... els enterramorts vull dir, au! a treballar de franc per tota aquesta colla de gamarussos i desaprensius.

AVI: Ja el comprenc, ja! És que avui en dia ja no es té ni consideració pels pobres treballadors de la mort!

ENTERRAMORTS: Treballadors de la mort! Què diu! Què ha de comprendre vostè? Vostè està tan boig com ells! Treballadors de la mort! No m'acaba de dir que desenterri un altre cop el taüt? Sembla mentida que a la seva edat encara li quedin ganes de prendre el pèl a la gent...

AVI: Jo només voldria demostrar-li que el taüt és buit, que és el meu taüt, que m'hi van enterrar fa un mes, més o menys. Però com que no tinc la cartera no puc demostrar-li que jo sóc jo, entén?

ENTERRRAMORTS: Sí, home sí... Completament buit! I ara vol que torni a treure tota la terra, que desenterri el taüt per ficar-s'hi a dins i descansar eternament, oi? Miri, senyor meu, me'n

vaig, que comença a ser l'hora que porten els morts de veritat i avui em sembla que tindrem molta feina.

AVI: Doncs si no vol desenterrar el taüt un altre cop, almenys digui'm si ha trobat algun bitlleter extraviat...

ENTERRAMORTS (*dissimulant però taxatiu*): No! No hi havia res, a part del taüt esbotzat i la terra remoguda, res de res! Ho ha entès? Res! Apa adéu senyor zombi xerrameques! (*Se'n va.*)

AVI (*sospira*): Ai! Passi-ho bé, senyor... Sembla mentida el què arriben a traumatitzar alguns oficis a les persones. Aquest pobre home que cada dia vés a saber quanta gent arriba a enterrar, s'ha arribat a creure que hi ha zombis, i lladres de cadàvers... Pobre home...! (*Inicia el mutis.*) Primer aniré a la funerària a veure si per casualitat em van treure el meu bitlleter de la butxaca abans d'enterrar-me, i després buscaré el meu estimat nét a veure si aclarim la qüestió dels diners i l'assumpte del bitllet de la loteria... En quin lloc aquest nano deu haver guardat el meu diari...? Per què els deu necessitar els diners...? (*Fa mutis.*)

Escena IX

(*Entra a escena una DONA que va de negre, va amb la cara tapada per un vel com si anés de dol i porta un ram de flors. Per la seva actitud veiem que està buscant alguna cosa desesperadament. A l'arribar a la tomba on es dirigeix que és la del costat de la de l'AVI troba el bitlleter i la llibreteta. Els recull, els inspecciona i els torna a deixar al mateix lloc. Dins de la llibreteta troba el bitllet de la loteria que fa com de punt. Es queda petrificada de la sorpresa al descobrir el bitllet de la loteria.*)

DAMA: A la fi, l'he trobat!!!

(Paulatinament veurem la seva alegria quan a l'aixecar-se el vel li podem veure la cara plena de satisfacció que un efecte de llum a més a més s'encarregarà d'encerclar-li al temps que es produeix una transició de música i so que ens remetrà a la nova situació següent: La DAMA obre la làpida de la tomba com si fos la porta del seu apartament i parla a un home, l'AMANT, que apareix en aquell precís moment tot sortint de dins de la tomba com si fos un mort que ressuscita però a la manera d'un amant que es troba a l'apartament amb la seva estimada quan ella li obre la porta. Es besen apassionadament.)

DAMA *(donant-li el bitllet de la loteria)*: Aquí està!

AMANT *(agafa el bitllet i se'l mira cerimonialment com el capellà quan es mira l'hòstia mentre l'està consagrant)*: Sens dubte... és el bitllet milionari... el paperet tan buscat... i pel que havíem patit tant...

DAMA *(frisosa)*: Era dins del seu diari. *(Llegeix un fragment de la llibreteta de l'AVI.)* Estem buits! Buits perquè ens hem buidat.

AMANT: Què estàs dient, estimada?

DAMA: Coses de l'avi... Aquest vell estava ben sonat.

AMANT: A veure! *(Llegint qualsevol altra frase.)* En aquest moment de la humanitat, estem perduts. Ja és tard, ens podem fer les preguntes que calgui a nosaltres mateixos, però no n'obtindrem cap resposta evident. *(A ella.)* Estava ben desesperat el paio...

DAMA: Era tot un filòsof el vell...

AMANT (*continua llegint frases del llibret*): Anem a la recerca d'una resposta que ens satisfagui el nostre propi neguit. (*A ella.*) Quina mena d'home era aquest vell...?

DAMA: Un utòpic, un sonat... que va tenir la sort de jugar a la loteria i a sobre li va tocar... Jo també tinc la meva filosofia i saps quina és?

AMANT: Quina és, estimada?

DAMA (*el besa*): Fes l'amor i no la guerra.

AMANT: Ah, sí, sí... és clar... (*Llegint del llibret.*) L'entorn que ens oprimeix a vegades ens turmenta...

DAMA: Paraules, buides, sense sentit.

AMANT: Però plenes de doble sentit, no et sembla?

DAMA: Plenes de frustració, perquè el vell no sabia a qui dir-les estimat, i per això les escrivia.

AMANT (*llegeix de la llibreteta*): L'altre, és gairebé una paradoxa per a la majoria.

DAMA: Idees confuses...

AMANT (*llegint*): L'hora de la veritat és l'hora que el jutge determina per deixar-nos sortir en llibertat condicional.

DAMA: Ja n'hi ha prou, estimat! (*El besa seductorament intentant que ell deixi de llegir la llibreteta.*) Ara serem rics, estimat...

AMANT (*es deixa abraçar i seduir per la DAMA però cada vegada es va mostrant més interessat per les frases que va descobrint a la llibreteta. Llegint.*) La nostra celala ens oprimeix, sobretot quan no som conscients de la petitesa que ens hi aclapara.

DAMA (*li comença a treure la jaqueta i a descordar-li el botons de la camisa i dels pantalons, intentant despullar-lo*): Sí, estimat sí... L'avi era un filòsof... però nosaltres estimat, ara tenim la seva fortuna i per això encara t'estimo més, més que mai.

AMANT: Sí, estimada... el què tu vulguis... Però aquest diari m'està seduïnt moltíssim... Mai havia llegit pensaments amb tanta profunditat... Escolta, escolta!

DAMA: Sí, estimat, t'escolto, t'escolto... *(El continua despullant i comença a despullar-se ella també al mateix temps.)*

AMANT *(llegint)*: Anirem on la història ens aconduïx per no deixar-nos surar ni a nosaltres ni a la humanitat sencera... Hem de ser capaços de mirar per la opacitat que ens resguarda del fred de la soledat... A l'hora dels adéus, plors, estimada. A l'hora de les benvingudes, plors també, però mostrant les dents brillants i fent contorsions facials de falsa felicitat. Després, estimada, ho voldrem veure tot mort quan encara belluga, com el peix acabat de pescar que comença la seva pròpia agonia.

DAMA: Estimat! *(Arrebatant-li la llibreta i llençant-se als braços d'ell.)* Estimat, estimat, estimat... Fem l'amor estimat i després anirem a cobrar el bitllet de la loteria...

AMANT: D'acord estimada... Som-hi, estimada...

DAMA: Estimat...

AMANT: Estimada...

DAMA: Estimat...

AMANT: Estimada...

(Continuen dient-se 'estimat-estimada' mentre es va produint una transició de música i so que ens remetrà de nou a la situació del cementiri del començament de l'escena. Inicien un mutis sensual per la porta-làpida com si entressin al dormitori de l'apartament molt disposats a fer l'amor, però són interromputs per l'AVI que entra en aquest moment.)

Escena X

(Entra l'AVI en el moment que la DAMA es llença als braços de l'AMANT que és al llindar de la porta besant-lo apassionadament. Després del llarg bes, l'AMANT des de dins estira a la DAMA perquè entri a la tomba, però són interromputs per l'AVI.)

AVI: Escoltin... Sí, vostès... Només els voldria fer una pregunta...

AMANT: Sí, però... ara, és que... Vostè dirà.

AVI: Vostè... és d'aquí... vull dir... Vostè acaba de sortir d'aquí, oi? D'aquesta tomba... que encara és oberta...

DAMA (*absent*): Què diu aquest senyor, estimat?

AMANT (*defugint*): Res, estimada. És un pobre home d'aquests que van pels cementiris perduts a la recerca de la veritat absoluta.

DAMA: Quina pena... Sembla bona persona, però... Anem, estimat...

AVI: Volen escoltar-me, si us plau! Jo sóc el seu veí de tomba, senyor, i per això m'agradaria que m'escoltés, li ho prego...

AMANT: Veí meu?

AVI: Sí, jo visc... (*assenyalant la seva tomba*) bé, la meva tomba és aquesta...

AMANT: Bé, miri... Nosaltres som aquí perquè els meubles són molt cars, m'entén?, i no voldríem que ara ens entretingués gaire, sap? Tenim coses a fer i...

AVI: No, escolti... Vostè, com jo... vostè està mort, oi? Jo ho he vist tot. Ella li ha obert la làpida i vostè ha sortit de dins del sepulcre, com a mi que m'ha desenterrat el meu nét.

DAMA (*a l'AMANT*): Tu, estàs mort, estimat? (*Riu.*)

AVI: Sóc jo el que no estic viu, jo estic ben mort què caram...! He anat a fer un cafè amb llet perquè havia agafat fred... I a l'hora de pagar me n'he adonat que no portava diners i aleshores...

AMANT: Bé, bé... Sí, el què vulgui... Vostè és mort, jo acabo de ressuscitar, la meva estimada és fictícia. (*Li toca el cul.*) Veu? Res de res! No existeix! D'acord, el què vulgui, però ja l'hi he dit que teníem certa pressa...

DAMA: Deixa'l estar, estimat! (*Despectivament.*) Aquest home es creu un zombi. Ja et vaig dir, estimat, que no m'agrada trobar-nos en aquests llocs.

AMANT: Un zombi?

DAMA: La gent que vaga pels cementiris és gent amb el cervell desgastat i amb escassa cultura... Està atemorit i es creu que és un mort ressuscitat. Deu fer temps que ha perdut la raó.

AVI: La veritat és que si no em creuen, no els puc parlar. Els deia que he anat a prendre un cafè amb llet i a l'hora de pagar me n'he adonat que he perdut o m'han pres el bitllet... Vostès no l'hauran trobat, és clar... (*Pausa.*)

DAMA (*enfrontant-se a l'AVI*): Escolti'm vell del carall! O ens explica immediatament perquè ens està fent perdre el temps o el fico dins de qualsevol tomba per la resta dels seus dies!

AMANT (*conciliatori i a part*): No t'hi enfadis, estimada... És un vell que repapieja... Tingues paciència amb ell... Deixa'm a mi... (*Agafa discretament el bitllet que abans havia llençat a terra.*) A veure, senyor... Vostè diu que nosaltres som morts, oi?, que vostè també està mort i que ha perdut el bitllet, no és així?

AVI: Sí, sí, això mateix...

AMANT (*li dona el bitllet*): Tingui. No serà pas aquest el bitllet que vostè està buscant?

AVI (*inspeccionant el bitlleter; eufòric*): Sí, sí, sí! És aquest... Sí, moltes gràcies... Per què el té vostè? On era?

AMANT: Aquí a terra. Li deu haver caigut sense adonar-se'n...

AVI: Sí, és clar... No pot ser de cap altra manera. Gràcies. Vaig de seguida al bar a pagar el cafè amb llet que els dec i torno... (*Eufòric.*) Moltíssimes gràcies! És clar! Era aquí, oi? I també hi ha el meu diari! (*L'agafa.*) Sí, ara ho començo a entendre tot... Estaran per aquí, oi? No se'n vagin. De seguida torno... (*Fa mutis.*)

Escena XI

AMANT (*espera que l'AVI surti d'escena i s'allunyi del cementiri; perplex*): Has vist?

DAMA: Sí, ho he vist.

AMANT: És ell?

DAMA: Això sembla.

AMANT: No pot ser! I com és que no t'ha reconegut?

DAMA: Els morts mai no et reconeixen, no ho sabies? Ets tu que els has de reconèixer... No has anat mai a reconèixer un cadàver... en un accident... en un assassinat...

AMANT (*més perplex encara*): Sí... és clar...

DAMA: Es pot saber perquè li has donat el bitlleter? No veus que ara pot sospitar de nosaltres aquest vell del diable!

AMANT: Sospitar, de què?

DAMA: De que hem estat nosaltres els que li hem pres el bitllet de la loteria.

AMANT: Per què? Que potser era dins del bitlleter aquest maleït bitllet de loteria?

DAMA: No hi era, era a la llibreteta, però ell pot sospitar-ho...

AMANT: I a nosaltres ens afecta gaire això, estimada?

DAMA (*fent una llarga pausa abans de continuar*): Tens raó, estimat. No ens ha de preocupar gens ni mica.

AMANT (*misteriós*): Recorda estimada que nosaltres vam ocupar aquest estrany apartament una setmana després de l'enterrament. Ningú més a part del nét de l'avi sabia res d'aquest bitllet de loteria premiat, oi?

DAMA: No, ningú. El seu nét m'ho va dir a mi el dia del funeral. Em va assegurar que no ho sabia ningú més. Estava tan deprimat en aquell moment per la situació de l'avi que...

AMANT: I per què t'ho va dir a tu?

DAMA: Sempre m'ha tingut una estranya confiança... Sempre m'explicava les seves confidències.

AMANT: Però... Per què l'haurà desenterrat ara?

DAMA: Per les mateixes raons que nosaltres, pels milions estimat, pels diners del bitllet de loteria, raó per la qual vam començar a regirar les tombes d'aquest cementiri, no te'n recordes, estimat...

AMANT: Crec que hauríem d'anar-nos-en d'aquí. Si el vell torna podríem tenir problemes...

DAMA: No, no, escolta serà millor que l'esperem. Ens pot servir de coartada. Li podem dir que efectivament el seu nét l'ha desenterrat, i que ell mateix ha estat el que ha llençat per aquí terra la llibreteta i el bitlleter. Com ha d'imaginar-se que nosaltres, que segons ell mateix diu, no ens coneix de res, li haguem agafat el bitllet de loteria... Per què l'hauríem d'agafar? És el seu estimat nét el que vol el bitllet, te n'adones?

AMANT: Sí, és clar! I tu estimada, te n'adones que en aquest cementiri la teva saviesa i perspicàcia han anat augmentant d'una forma creixent? T'estimo, amor meu!

DAMA: I jo també, estimat! (*Sensualment.*) Au, anem al nostre petit apartament-niu-d'amor a incrementar un xic més... la meva intel·ligència i perspicàcia...! Anem, amor meu...!

(*L'agafa de la mà i l'empeny cap a la tomba. Es fiquen a dins, tanquen la làpida i desapareixen.*)

Escena XII

(*Immediatament apareix l'AVI que des de lluny ha vist l'acció de la desaparició de la parella dins de la tomba-apartament.*)

AVI: Ei! Ei! Escoltin, escoltin...! (*Comença a donar cops a la làpida desesperadament i a cridar.*)

Escoltin, surtin d'aquí! No em poden deixar aquí sol... Joestic mort... com vostè... senyor...

Obri, surti aquí fora! Maleïts lladres... Torneu-me els diners que hi havia dins del bitllet...

Lladres! Obriu la làpida...! (*Intenta llegir la inscripció que hi ha a la làpida.*) Què posa

aquí... Qui deuen ser aquests dos que hi ha enterrats aquí dins? A veure... família... renoi,

no es pot llegir bé... encara que em sembla que posa... a veure... sí, fa-mí-li-a Sis... (*Pausa.*

Després sorprès.) No pot ser! A veure... (*Torna a observar la làpida més detingudament.*)

Sí, sí, família Sistachs! (*Pausa.*) Com és possible? Si la família Sistachs és la meva

família... Ara sí que no entenc res de res... (*Va a comprovar el nom de la làpida on ell era*

enterrat.) No pot ser! També posa família Sistachs. Però qui deu ser aquest altre Sistachs

que està fornicant amb aquesta dona de negre? (*Pausa.*) No, no pot ser... Em vaig morir? O

és que potser només he passat la nit de xerrameca amb el meu nét? No sóc mort? No és

possible...! No, no i no! *(Comença de nou a picar la làpida, ara amb més desesperació.)*

Escoltin! Escoltin si us plau! Obrin aquesta maleïda làpida! Què hi fan aquí dins de la tomba de la meva família? Lladres, profanadors! Au! Surtin d'una vegada!

(L'AVI continua picant i cridant davant la tomba sense adonar-se de la presència d'una parella que acaba d'arribar.)

Escena XIII

(Entra una parella, el SENYOR i la SENYORA, ella porta un ram de flors i tots dos es dirigeixen cap a la tomba. Observen l'AVI que desesperat està picant a la làpida. L'AVI al constatar la presència de la parella baixa la veu i es queda com si estigués resant planyívolament al peu de la tomba.)

SENYORA *(a cau d'orella del SENYOR intentant que l'AVI no ho senti)*: I ara què farem amb aquest home aquí?

SENYOR: Esperar que se'n vagi dona. No li podem dir que se'n vagi perquè necessitem entrar dins de la tomba... que venim a buscar una gran fortuna que hi ha enterrada... Que...

SENYORA: És un mal assumpte això dels cementiris, vés a saber fins a quan s'estarà aquí somicant...

SENYOR: Tot dissimulant podríem deixar les flors i esperar a la tomba del costat com si fos la nostra.

SENYORA: És una bona idea, què sap ell a quina tomba està enterrat el nostre... mort. Podríem fer aquella comèdia, la de la parella afligida i malentesa, te'n recordes?

SENYOR: Sí, encara que... I si se n'adona que fem comèdia...?

SENYORA: No se n'adonrà. (*Comencen la comèdia aixecant la veu perquè l'AVI la senti.*) Pobre home, has vist quina desesperació...

SENYOR: Sí, pobre...

SENYORA: Hi ha gent que li agafa fort això de la pèrdua d'un familiar, oi Pepet?

SENYOR: Deu ser vidu de fa poc, Pepeta.

SENYORA: Tu creus que els vidus ploren i es desesperen tant?

SENYOR: Dona, sempre hi ha excepcions.

SENYORA (*a part amb recriminació*): No n'he vista mai cap d'excepció!

SENYOR: També hi ha homes amb una mica de cor, no tots els homes són misogins com tu creus...

SENYORA: Au! No em vinguis amb bajanades tu ara! Potser ha perdut algun fill en un accident de tràfic, o d'un infart, o...

SENYOR: O d'un mal lleig...

SENYORA: Pepet, càncer! Sembles del segle passat... (*Amb sorna.*) D'un mal lleig...!

SENYOR: Doncs, càncer! T'agrada més així? Càncer! Et sona més bé així, oi? Doncs a mi no em sona gens bé! Fins el nom d'aquest mal és ben lleig!

SENYORA: I encara n'hi ha de més lleigs, de mals i de noms! Ai, Senyor! Totes les famílies tenim la nostra creu...

SENYOR: A ningú no li agrada que l'assenyalin pel carrer, saps? I avui dia, més val callar-se segons quines coses...

SENYORA (*dramàtica*): Callar? Com vols amagar-ho si se't veu a la cara que ets un cràpula. El que tu vols és que aquest senyor ens senti, oi? Què vols que pensi de nosaltres...?

SENYOR: No, no és això! La gent tampoc és tan mal pensada.

SENYOR: Calla, calla... (*Per l'AVI.*) Fixa't Pepeta, aquest pobre senyor encara continua plorant i vés a saber quan temps fa que ha perdut a la seva senyora. Hi ha gent sensible encara. (*S'acosta a l'AVI i li fa una reverència.*) Bon dia, senyor...

SENYORA: Bon dia, senyor.

Escena XIV

(L'AVI retorna la salutació amb un gest i continua mormolant en veu baixa com si resés mentre la parella s'allunya cap a l'altre extrem de l'escena. La parella no perdrà de vista l'AVI encara que es veurà que no poden sentir del tot correctament el què està dient la qual cosa els incomoda moltíssim.)

AVI: La mare que els va...! Només faltaven aquestes visites ara!

SENYORA (*fluixet*): Sembla que està ben atribolat aquest pobre home... I ara què fem?

SENYOR: Esperar. Sempre t'ho he dit. En un matrimoni sempre és millor que es mori primer l'home, sinó al trobar-se sols, embogeixen... Ja ho veus... Davant de la làpida i com un boig...

AVI: I jo que hi faig aquí, mort com sóc...? Encara que... A hores d'ara no sé si estic mort o viu...

SENYORA: Ja veus que no tothom és com tu... Alguns esteu folls abans que les dones se us morin...

SENYOR: És que hi ha dones que et fan tornar boig... Hi ha dones i dones... Precisament tu...

SENYORA: I ara per què et poses amb mi...? Jo no he dit ni he fet res perquè et posis d'aquesta manera.

AVI: I si no fos veritat això que m'han desenterrat...?

SENYOR: Què ha dit...? Ho has sentit?

SENYORA: No, calla!

AVI: Ara que, el el meu nét me les pagarà! On s'haurà ficat? (*Picant fluixet la làpida.*) Escoltin...

Vostès dos, els d'aquí dins... volen fer el favor de sortir d'aquí i tornar-me els diners del meu bitlleter?

SENYORA: Què podríem fer perquè se'n vagi? (*Per l'AVI.*) Mira'l, està picant un altre cop a la làpida... S'acabarà fent mal aquest bon home. Anem a donar-li un cop de mà i de passada intentem aconseguir fer-lo fora... Som-hi?

AVI (*torna a picar la làpida i intenta obrir-la*): No, no puc, això pesa massa per a mi...

SENYOR: Però què vols que fem. Les penes d'un, són difícils d'alleugerir pels altres.

SENYORA: Au, va! Fem veure que l'ajudem en el què sigui, anem-hi! Si no se'n va com vols començar a regirar les sepultures. A què hem vingut? No facis el Pepet ara! Que no te'n recordes ja a què hem vingut!

AVI (*alçant una mica més la veu pels de dins de la tomba*): Per última vegada els dic que surtin, sinó, aniré a buscar a l'enterramorts d'aquest cementiri que és molt amic meu i aleshores ja veuran si sortiran d'aquí... Poca-vergonyes! Em senten, oi? Vaig a buscar-lo, eh!

SENYOR: Ja t'he dit que a plena llum del dia, podria ser perillós venir a furgar les tombes. Per la nit sempre és més segur...

SENYORA: Au va, no discutim ara! Anem a ajudar a aquest home i a veure si toca el dos d'una vegada.

AVI: Doncs bé, ja que no volen sortir, me'n vaig a buscar l'enterramorts, i un policia, i un guàrdia jurat, i un guàrdia urbà, i el director del cementiri, i... (*Cau sobre la làpida somicant d'impotència al veure que la parella d'amants no li fa cap cas; desesperadament.*) Obrin i surtin, si us plau, obrin...! Per què m'ho fan això a mi...? Què els hi he fet jo...?

Escena XV

(*El SENYOR i la SENYORA s'acosten a l'AVI. I aquest al veure'ls es posa dempeus i intenta defugir-los.*)

SENYORA: Escolti'm senyor...

SENYOR: No se'n vagi per favor...

SENYORA: El volem ajudar...

SENYOR: Sí, és cert, ens agradaria ajudar-lo.

AVI (*recelós*): Ajudar, a què?

SENYORA (*decidida i falsament joiosa*): A viure, senyor! A respirar l'aire pur...! A portar les càrregues bones i dolentes que la vida ens depara...

SENYOR: I que tan solitàriament hem de dur algunes persones... Ella i jo...

SENYORA: Ella... ja no pot tornar, i vostè ha de viure, ha de respirar...

AVI: Vostès em volen ajudar a viure? Això sí que n'és de bo...

SENYORA: No s'ha de deixar abatre per la desaparició de la seva estimada dona. Ella està descansant al cel per sempre més... I això l'hauria d'omplir de joia. Respiri aquest aire tan pur...

AVI: Si no és això... (*Pausa. A part.*) A sobre encara els hauré de donar explicacions absurdes sobre mi mateix que no entendran gens ni mica...

SENYOR: El comprenem, senyor... El dolor per la pèrdua de la persona que estimes és irrecuperable... Per això nosaltres... Com li ho diria...

SENYORA: Sí, senyor, nosaltres voldríem alleugerir-lo d'aquest pesar que no el deixa respirar amb tranquil·litat...

AVI (*a part*): Quina mania amb el respirar que té aquesta senyora... (*A la SENYORA.*) Escolti'm senyora meva, no és la respiració el meu problema... És... Com li ho diria, és un problema existencial, el meu...

SENYORA: Ja, el comprenc... Un problema existencial és clar...

AVI: Què ha de comprendre?

SENYORA: Que sí! Segur que vostè per la seva edat va viure de ple el maig del seixanta-vuit, oi? L'entenc, no s'ha de preocupar...

AVI: Però ara què diu, senyora! Si no estigués sentint el què estic sentint diria que estic viu... (*Pausa.*) O bé és que estic sentint totes aquestes coses perquè estic més mort del què em penso...? Encara que la veritat... (*Al SENYOR.*) Escolti'm, vostè, senyor... vostè que sembla una persona seriosa i respectable... Em podria dir si això és realment un cementiri o és un gran jardí amb molts amagatalls... Vostè entén el què passa aquí, digui'm-ho, vostè ho entén?

SENYOR (*perplex*): Jo, que vol que li digui... Sí, jo entenc...

SENYORA (*categòrica*): Sí, senyor, això és un cementiri, molt bonic, però un cementiri. Ple de morts per tot arreu com es pot ben suposar. (*Senyalant la làpida.*) Però aquí no hi ha ningú que piuli, i menys encara dins d'aquest taüt amb aquesta pesada làpida de marbre a sobre... És impossible...

AVI: Doncs jo he vist com aquí dins s'hi ha ficat una parella. Una parella d'amants... La senyora anava de dol per dissimular segurament, però era l'amant del senyor que hi ha enterrat, es veia a primer cop d'ull... Tinc la seguretat que s'estimaven molt... Només sabien dir-se (*parodiant-los*) estimat, estimada, estimat, estimada... Un no parar! Bé, la veritat és que ell era el mort... Ella ha vingut de visita, així com vostès... I després han entrat dins... Saben a què...? No? Sí, home sí... És clar, s'estimen... segur que estan fent l'amor... Escoltin, escoltin...!

(*L'AVI posa l'orella a la làpida intentant escoltar els amants. Mentre, el SENYOR i la SENYORA l'observen incrèdulament i fent veure que el compadeixen.*)

SENYORA: Sí, home sí... Què? Se sent alguna cosa?

AVI: El marbre no m'ho deixa sentir, està molt fred, i és molt gruixut, però estic segur que estan fent l'amor aquí dins, s'estimen, ja els ho he dit, els he sentit dir-s'ho infinitat de vegades... Estimada, estimat, estimada, estimat... I què han de fer aquí dins una parella que s'estima, a veure, vostè senyor, què hi faria aquí dins tancat amb una senyora vestida de dol amb moltes ganes de fer l'amor, digui?

SENYOR (*s'escura la gargamella; incòmode*): Doncs, jo... Home és que fa unes preguntes vostè que sembla que no hi és tot... Jo... doncs... res... dins d'una tomba segurament res...

AVI: Respongui, home, respongui... No sigui tímid ara!, és clar com que està davant de la seva senyora...

SENYOR (*fent-se l'ofès*): No és això! I per què li he de donar explicacions jo?

AVI: Només li he preguntat què faria vostè aquí dins tancat amb la seva amant.

SENYORA: En fi, vostè està tarat, senyor! Tan tarat com el meu marit! A veure, es pot saber per què està tan obcecat amb els amants que diu que hi ha dins d'aquesta tomba? És fetitxista o un boyeur vostè? I si hi són, què? A vostè que l'importa el què estiguin fent... A veure, què més li dóna a vostè... Si s'estimen, que facin l'amor, i si no s'estimen, doncs, també! Toqui el dos d'una vegada!

AVI: Ara, senyora, sóc jo qui no l'entenc gens ni mica... Què és tot això que m'està dient...? I perquè vol que me'n vagi? Jo el que vull és que em tornin una cosa que m'han robat, i res més!

SENYORA: Què vol dir?

AVI: Sí, m'han robat! Aquesta parella d'amants són uns lladregots!

SENYORA: Diu que els que s'han ficat aquí dins són una parella de lladres?

SENYOR (*a ella*): Sí dona sí... això és... Segur que són ells, que no te n'adones? (*A l'AVI.*) Vol que l'ajudem? Vol que anem a avisar algú, a l'enterramorts?

AVI: No, l'enterramorts no, és un funcionari municipal d'aquells que no volen fer res pels altres, ja hi he parlat abans i no s'ha mostrat gens col·laboracionista.

SENYOR: Tant se val, anem a buscar-lo i que ens ajudi. (*Per l'ENTERRAMORTS que passa amb la pala pel fons del cementiri.*) Mireu-lo, allà va! I si el cridem i li contem el què vostè ens estava explicant?

SENYORA: Sí, ja el convenceré jo. Potser ell en sabrà alguna cosa d'aquesta tomba i dels que hi ha dins... (*Cridant a l'ENTERRAMORTS.*) Escolti, sí, vostè senyor...

ENTERRAMORTS: És a mi?

SENYOR: Sí, sí... Podria fer-nos un favor?

ENTERRAMORTS (*acostant-se al grup*): De què es tracta... (*Per l'AVI, foten-se'n.*) Ah!, sí, vostè és el mort que ha ressuscitat amb un cafè amb llet, oi? (*Al SENYOR.*) Digui, digui, què se li ofereix?

SENYOR: Vostè veurà. Una parella que hi ha aquí dins li han pres uns diners en aquest senyor, entén... Li han pres uns diners...

ENTERRAMORTS: Mira per on! I a mi...! I a vostè...! I a quí no li han pres res...? Sap el que cobro jo setmanalment... digui? Au, a que no ho endevina! Doncs, sap qui m'ho roba? El govern, o l'amo, que és el mateix! Sí senyors, l'amo d'aquest preciós cementiri, l'alcalde! (*Fa l'acció d'anar-se'n.*)

SENYORA (*aturant a l'ENTERRAMORTS*): Escolti, no se'n vagi senyor... Aquest no és el tema pel qual l'hem cridat, si vol, del seu problema ja en parlarem un altre dia. No l'hem cridat per escoltar les seves reivindicacions sinó per veure si vostè ens pot ajudar. (*Per la làpida-apartament.*) Voldria fer el favor d'ajudar-nos a obrir aquesta làpida, volem saber si hi ha algú dins de la fosa, i si hi són em sentiran, maleïts lladres!

ENTERRAMORTS (*contudent*): Què diu ara! No! De cap manera! Aquest avi vol que l'enterri i vostè que li obri aquesta làpida! No et dic jo que avui deu ser el dia de la resurrecció de la carn... Segurament vostès també es deuen creure morts i han sortit a donar una volteta, oi? No et dic jo que...

SENYORA (*enfrontant-se a l'ENTERRAMORTS*): Si no obre aquesta làpida el denunciaré per incompliment i negligència... Sap qui sóc jo?

SENYOR (*imitant a la seva dona ridículament*): I jo? Ho sap o no?

AVI: Què ha de saber? Si encara que li diguis qui ets no et reconeix... sembla mentida que sent enterramorts no distingeixi entre els vius i els morts aquest home... quina mena de professional de l'enterrament és vostè?

SENYORA (*més inquisidora encara*): Au, va! Sap qui sóc?

ENTERRAMORTS: No m'importa qui sigui cap de vostès! (*Encarant-se a l'AVI.*) El que no puc suportar és que algú qüestionï la meua professionalitat... Jo sé quan un mort és mort, sap! (*A part.*) Serà possible que aquest viu -mort de gana- m'estigui posant nerviós? (*Decidit a la SENYORA.*) A veure, què s'ha de fer?

SENYORA: Obrir aquesta làpida.

ENTERRAMORTS: I només per això em necessiten?

SENYOR (*irònic*): És que nosaltres no gosem tocar les làpides dels que descansen en pau.

ENTERRAMORTS: No es faci el viu ara! Molt respectuosos són vostès amb els morts... I per què volen obrir la làpida?

AVI: Per enxampar a una parella de desaprensius que m'han robat i s'han posat a fer l'amor a dins de la tomba per celebrar-ho segurament!

ENTERRAMORTS (*amb ironia*): Deuen anar molt carregats aquesta parella de morts per fer l'amor aquí dins. (*Per l'AVI.*) Potser s'han amagat per por d'algun zombi que els perseguia en aquest cementiri del diable.

AVI: Un cop hagi aixecat la làpida veurem a qui li tenen por, si als zombis o als boca-molls!

ENTERRAMORTS: Què vol dir?

AVI: Que potser fugiran corrents quan el vegin, això vull dir, enterramorts!

SENYORA: Au, prou discussió! Vol fer el favor d'ajudar-nos a aixecar la làpida i així podrà tornar a la seva feina.

ENTERRAMORTS: D'acord, però haurem de fer-ho entre tots, que pesa molt. Au som-hi! Tots a empènyer!

Escena XVI

(Entre tots es posen a aixecar la làpida fent grans esforços sense aconseguir ni moure-la. Ho intenten repetides vegades sense aconseguir cap resultat.)

ENTERRAMORTS: No hi ha manera. No podem pas obrir-la. Aquesta tomba està més precintada que la del Valle de los Caidos.

AVI: Però si jo he vist com una parella hi entrava a dins sense cap dificultat...

ENTERRAMORTS: Miri, aquesta tomba no deu haver estat oberta des de fa molt temps, per això no podem obrir-la, comprèn senyor ressuscitat?

SENYORA (*enfrontant-se a l'ENTERRAMORTS*): Si aquest senyor diu que ha vist entrar a una parella aquí dins, és que una parella ha entrat aquí, ho ha sentit?

ENTERRAMORTS: Sí, dona, sí! Però no cridi d'aquesta manera. Provarem un altre sistema.

SENYOR (*conciliatori*): És clar, sempre hi ha altres mètodes més eficaços. Per què no els provem en lloc de perdre el temps discutint.

ENTERRAMORTS: Molt bé. Però què hi haurà a canvi de que jo obri aquesta sepultura?

SENYORA: Així que vostè també es d'aquells que o els donen propines o no funcionen, oi?

ENTERRAMORTS: Sí. Si no és per una bona propina no utilitzaré la meva fórmula màgica per obrir la tomba. *(Inicia el mutis.)* Passint-ho bé...

AVI: Escolti... no se'n vagi... parlem-ne! Li juro que el recompensaré quan trobem aquesta parella.

I a més, els he de dir que jo sóc milionari, perquè ho sàpiguen!

SENYORA *(amb ironia)*: El senyor disposa d'una fortuna, ha dit?

AVI: Sí, sóc multimilionari...

SENYOR: Com ens ho pot demostrar?

AVI: Donaré les proves en el seu moment. Ho sóc i prou! I si no s'ho creuen, pitjor per a tots vostès!

ENTERRAMORTS *(que no se n'ha anat i ha estat escoltant)*: A veure, iaio del carall! Vostè diu que és mort, oi? Aleshores es pot saber per què vol trobar aquesta parella que vostè diu que hi ha aquí dins... fent un polvo ? *(Pausa.)* Bé, acceptem que vostè sigui mort, però on són els seus diners? A l'altra vida, potser?

AVI: Escolti! I m'esgota repetir-ho tantes vegades. El meu nét m'ha desenterrat aquesta nit passada... Em segueixen? Sí, aquesta nit estava jo descansant tranquilament en aquella sepultura quan el meu nét m'ha desenterrat... i és clar, aleshores què fas?

(Tots tres se'l miren amb incredulitat i escepticisme. L'AVI continua amb les seves explicacions.)

Quan a un el desenterren no li queda cap altra solució que recuperar les situacions perdudes, entenen? I d'això es tracta senyors. Estic ressuscitat com molts altres, i no precisament per la meva voluntat, -igual que vostès potser, qui sap!- Ressuscitat igual que aquest home que

hi ha aquí dins. La noia era la seva amant, i l'amor l'ha fet ressuscitar igual que a mi... Que no ho entenen?

SENYORA: L'amor? Per aquesta raó l'ha desenterrat el seu nét com vostè diu? Per amor? N'està segur?

SENYOR (*irònic*): Si el què diu és cert, i nosaltres ho haguéssim sabut, potser hauríem desenterrat el nostre estimat pare en lloc de venir a portar-li flors de tant en tant. No li sembla?

ENTERRAMORTS: Però tots vostès estan boigos o què? (*Sindicalista reivindicatiu.*) A veure, senyors! Aquí no hi ha morts que valguin! Tots vostès són vius i ben vius! Sinó, de què, estaríem aquí petant la xerrada...? Parlar només ho poden fer les persones que viuen, els zombis, senyors meus, no parlen, bramen, bramulen, borden, el què vulguin, però ni parlen ni raonen, ni els interessen els diners, ni tenen néts que els desenterrin, res de res, a més senyors, els zombis circulen a altres hores! Per la nit, i amb boira, sobretot amb molta boira... O sigui que acabem ja amb aquesta comèdia!

SENYORA: Molt bé. D'acord. Acabem la xerrameca però amb una condició, obri aquesta tomba d'una vegada, enterramorts del diable! Si no li dóna ell la recompensa li donarem nosaltres. També nosaltres tenim els nostres interessos pecuniaris en aquest cementiri i amb aquesta tomba en particular.

SENYOR: Calla, calla! No parlis més del compte. Les finestres tenen ulls. Les parets tenen orelles, com deia el poeta...

AVI: De veritat, jo sóc multimilionari! Senyor enterramorts, vostè tindrà recompensa per partida doble, li ho asseguro. Alguns milions seran per a vostè, o que em mori ara mateix si no és cert. No en dubti, obri la làpida i no sigui tan repatani, home de poca fe...

ENTERRAMORTS: La meva poca fe és molta davant de la tant insistent i suculent recompensa que em prometen. A veure... Apartint-se tots de la tomba, si us plau!

Escena XVII

(Tots tres s'aparten de la tomba deixant la làpida al descobert. Aleshores amb una gesticulació que fa l'ENTERRAMORTS com a posseïdor d'una sobtada i estranya màgia, es produeix una transició de llum enfosquint-se tota l'escena i quedant només il·luminada la làpida, creant-se a la vegada una atmosfera de misteri a tot l'entorn. Immediatament l'ENTERRAMORTS obra suaument la porta-làpida. Tots s'aboquen a veure l'interior de la sepultura.)

ENTERRAMORTS: Ja ho veuen, buida, completament buida, immensament buida...

AVI: No pot ser... Hi ha d'haver una sortida per algun lloc. Els dos amants han entrat aquí dins i no poden haver desaparegut així com així...

SENYORA: És misteriós... No s'hi veu cap resta de mort ni de vida en aquesta tomba...

SENYOR: Entrem a inspeccionar-la. Potser hi ha alguna sortida secreta. Si això era un niuet d'amor alguna altra sortida ha d'haver-hi...

ENTERRAMORTS (*dóna una grossa llanterna al SENYOR*): Som-hi! Tingui! Passi vostè primer. Jo aniré al darrera.

(Comencen a entrar dins de la tomba. El darrer, l'ENTERRAMORTS, quan tots han entrat dins de la tomba, la tanca darrera seu, després de donar una ullada per si hi ha algú que hagués pogut veure la furtiva operació.)

Escena XVIII

(Al tancar-se la tomba desapareix l'efecte de llum i torna la llum del dia i els sorolls del camp. Un instant després entra a escena el NANO.)

NANO *(mirant al seu voltant i per tot arreu, parla fent moltes pauses i immers en un mar de dubtes)*: No pot ser... Si jo he deixat l'Avi aquí desenterrat... On és...? Sí o no...? No pot ser... Però què estic dient? I per què l'he desenterrat? Què és el què em fa pensar que he fet això? El maleït bitllet de la loteria! Aquesta brometa de l'avi no me l'acabo de treure del cap. Per què m'he arribat a creure que és mort? Per què? I la loteria? Per què l'avi hauria d'haver comprat loteria...? No n'havia comprat mai! Però l'avi... És mort, o no és mort...? Ell mai no podria haver jugat a la loteria... I molt menys encara li podria haver tocat... No pot ser! Jugar per primera vegada a la loteria i que et toqui... No, no pot ser! O potser sí... Sí, sí, és clar, tens les mateixes possibilitats que els altres... La sort deu ser així... Encara que... La sort? Jo tampoc he jugat mai, no en sé res d'aquestes coses de l'atzar... Diuen que la sort de vegades cau allà on menys un es pensa... Potser...? És clar... Sí!

Escena XIX

(Es comencen a sentir remors de veus de dins de la tomba que discuteixen. El NANO queda sorprès de moment i després indaga d'on provenen. Primer escolta la tomba on hi havia enterrat l'AVI i després va cap a la tomba dels amants on sembla que se senten les veus més intensament. Llegeix la inscripció de la tomba.)

NANO: Família Sistachs... Com? Però, si l'avi hauria d'estar enterrat... No pot ser... *(Comprova la inscripció de la tomba on era enterrat l'AVI.)* Sí, aquí també posa família Sistachs... Com pot ser... quina és la tomba de la família...? *(Mira la inscripció d'altres tombes.)* No pot ser...! Totes tenen la mateixa inscripció... Família Sistachs... No ho entenc...

(Les VEUS de la tomba es fan més insistents i comencen a fer-se perceptibles.)

VEU DE L'ENTERRAMORTS: Eh! Hi ha algú per aquí fora?

NANO *(perplex i tímidament)*: Sí... jo... qui hi ha aquí dins...?

VEU DE L'ENTERRAMORTS *(no ha sentit al NANO)*: Si hi ha algú aquí que obri la porta! Algú em sent? Ei! Els d'aquí fora... Feu el favor d'obrir la porta...

VEU DE L'AVI *(cridant)*: Obriu! Des d'aquí dins no és possible! Algú ens està sentint?

NANO *(més perplex encara)*: És l'avi, és l'avi... No pot ser... Aleshores és viu! *(Acostant-se a la làpida i cridant.)* Avi, avi! Em sentis? Eh! Avi què fas aquí dins? No sé si podré obrir això però ho intentaré... *(Intenta obrir la làpida però no aconsegueix moure-la.)* No puc, no puc! Escolteu, els d'aquí dins! Hauríeu d'empènyer tots plegats per poder moure aquesta pesada làpida. M'heu sentit? *(Assentiment general des de l'interior de la tomba.)* A veure, esteu preparats? Empenyeu tots junts, a la una, a les dues i a les tres!

Escena XX

(S'obre la làpida i comencen a sortir tots els de dins. El NANO els anirà reconeixent un a un, però cap d'ells no el reconeixerà a ell.)

NANO: Avi, avi, avi! Que estàs fent aquí dins amb tota aquesta gent? Em sap greu haver-te desenterrat...

AVI: Escolta xaval, has vist algun guàrdia per aquí? Ara veuran qui sóc jo. Aniré a denunciar a aquesta parella de lladregots que s'havien amagat aquí dins després d'haver-me robat el bitllet de la loteria... *(Al SENYOR i a la SENYORA.)* I també a vostès dos per còmplices. No et dic jo que els lladres sempre es coneixen i van sempre a una...

DAMA: No se'n vagi encara avi, m'agradaria aclarir com hem trobat aquest bitllet de loteria, ha estat totalment fortuït...

NANO *(dirigint-se al SENYOR i a la SENYORA.)* Pare! Mare! Què hi fèieu vosaltres també aquí dins?

SENYOR: Què dius, noi?

NANO: Què hi fèieu aquí dins tots plegats? Vosaltres, l'avi, la padrina, l'oncle...

SENYORA: Aquest xicot em sembla que no està gaire bé del cap... *(Enfadada a la DAMA.)* No m'ho hagués imaginat mai que poguessis fer això estimada... Robar el bitllet de la loteria...

DAMA: Jo crec que tinc dret a part d'aquests diners...`

SENYORA: A part, potser sí. Però no a quedar-te amb el bitllet sencer...

DAMA: Me'l vaig trobar fortuïtament, ja us ho he dit, i amb el meu home encara no havíem decidit que en fariem

SENYORA: L'avi l'havia destinat al seu nét, suposo que ja ho sabies...

DAMA: Sí, m'ho havia dit confidencialment ell mateix el dia de la seva mort. I vosaltres què hi fèieu avui aquí?

SENYORA: Res...

DAMA: Res? No estariaeu buscant el mateix que nosaltres?

AMANT: Possiblement tinguis raó, estimada. Ells també deuen voler part dels diners...

NANO: De què esteu parlant? (*A la DAMA.*) Padrina! Però... Que no em coneixes?

DAMA (*a l'AVI*): Aquest xicot podria ser el seu nét, oi? És com el que vostè diu que l'ha desenterrat. Vol dir que no és ell, el seu nét? No ens estarà enganyant a tots plegats... Fins i tot al seu propi nét!

AVI: No. Me'n recordo molt bé del meu Nano... Aquest, potser ha desenterrat a algú, tothom alguna vegada ho ha fet... Però el meu estimat nét per què ho hauria de fer...? Aquest xaval és la primera vegada que el veig.

NANO: Què estàs dient avi... (*Pausa. Per a ell, a part i reflexionant.*) Com és possible que no em reconeguim ni els meus pares ni l'avi, ni ningú...? (*A l'ENTERRAMORTS.*) Escolti, vostè deu ser l'enterramorts d'aquest cementiri, oi? Faci el favor, digui perquè ho sentin ells, oi que és cert que ha trobat un taüt aquí fora amb aquest senyor desenterrat? Sí, o no? Per favor, digui-ho!

ENTERRAMORTS (*perplex*): Escolta xaval! Jo no sé pas què hi fas tu aquí en aquest cementiri? Què carall vols? Deixa'm estar, i en aquests senyors també i escampa la boira, les persones grans tenim uns negocis importants a fer... (*Li pega un clatellot.*) Au, ves-te'n!

NANO: Quina mena de negocis? Han de repartir-se molts diners potser, oi? Segur! L'única cosa important que tenen les persones grans és això, repartir-se els calés... Que no us n'adoneu que esteu morts tots plegats!

ENTERRAMORTS: I a tu què t'importa si estem vius o morts! Fot el camp, o et tancaré dins de qualsevol tomba per no sentir-te!

SENYOR (*conciliatori*): Deixi'l estar, deixi'l estar... Ja se n'anirà... Potser aquest pobre xicot haurà vingut per alguna cosa personal al cementiri. No és normal que un noi de la seva edat vingui aquí sol si no és per alguna cosa especial. (*Al NANO.*) A veure xaval, què és el què vols?

NANO (*al SENYOR*): Mira, pare...

SENYOR: Quina mania amb la família que tens nano. Pare, mare, avi... Bé, és igual, digue'm pare si vols... Continua!

NANO: No entenc quin joc esteu fent tots plegats en aquest cementiri i a més fent veure que no em coneixeu de res... Si us plau... Voleu fer el favor de reconèixer-me!

AVI: Aquest pobre nano té una greu crisi d'identitat. Li passa alguna cosa semblant a mi que moltes vegades no sé si sóc viu o mort.

AMANT: Nano, escolta'm a mi... A veure. Sigues sincer. Què has vingut a fer aquí?

DAMA: Au, nano... respon... Vols dir que no has vingut al mateix que nosaltres?

NANO: A què han vingut vostès?

AVI: A fer l'amor, i a altres coses més prosaiques com a buscar una fortuna que no els pertany, tothom vol fer-se o morir-se ric...

SENYORA: Sí. Al que venim tots en aquests llocs. (*Amb ironia.*) És clar que no tots els amagatalls s'utilitzen per a les mateixes finalitats.

SENYOR: Senzillament, hem vingut a la recerca d'uns diners que ens propiciïn una mica la felicitat d'aquesta vida que tan difícil s'està posant...

AMANT: D'uns diners malaguanyats, que no tenen perquè quedar-se enterrats encara que sigui per la darrera voluntat del finat.

SENYORA: D'uns diners que algú sense escrúpols, i furtivament, ens ha volgut arrabassar.

ENTERRAMORTS: A veure, senyors meus. A veure si aclarim una mica aquesta situació. Que aquí tothom parla de diners però ningú treu un duro. (*Durament explicatiu.*) Jo els he obert la sepultura. Vostès han trobat el què volien, oi? Sí o no? Doncs bé. Ara el què jo vull abans de tornar a la feina és la suculenta propina que tots plegats m'han promès. M'agradaria que me la donessin de seguida perquè tinc altra feina que estar escoltant les seves estúpides divagacions sobre els diners i sobre si són vius o morts... Tots, tots, fins aquest xaval, estan més morts que vius, però ni se n'adonen... Aquí l'únic que respira, em sembla que sóc jo, i mai m'he plantejat deixar de fer-ho, ni ho faré! Sento, veig, respiro, què més volen que això? O es que potser he de viure per desenterrar fortunes que hi ha amagades amb els morts... No em facin riure... Això passava a l'època dels faraons d'Egipte... Avui dia ningú s'enterra amb la seva fortuna... O sigui, senyors que aquí els deixo... Si es posen d'acord o no respecte si són vius o morts no és el meu problema. Paguin que és la seva obligació i tal com hem quedat. Si volen, acabin de discutir, (*els amenaça amb la pala*) però els adverteixo, no se'n vagin d'aquest cementiri sense passar per taquilla... ja m'entenen... Abans d'anar-se'n passin pel dipòsit, el de cadàvers, allà estaré, i facin el dipòsit, de calerons... (*Riu.*) Allà estaré! M'han entès? El què vull dir, és que deixin la propina que cadascú cregui convenient, repeteixo, allà estaré! Al dipòsit de cadàvers, a la morgue els espero, no tarin massa... (*Fa mutis rient de forma sarcàstica.*)

Escena XXI

(El NANO intenta seguir a l'ENTERRAMORTS però no fa més que allunyar-se del grup i del cementiri. Es quedarà fora de l'escena observant la conversa.)

AMANT: I ara què?

AVI: Què de què?

AMANT: Hem de decidir sobre si som vius o morts, si ens repartim els diners o ens matem els uns als altres, si tot això és veritat o mentida, si ens estimem realment o ens odiam...

DAMA: I ara amb què surts tu, estimat?

AMANT: No m'havies dit quan has vingut a veure'm que ens havíem d'estimar eternament per gaudir mútuament i per reconstruir aquest món que està de potes enlaire?

DAMA: Què estàs dient, estimat? Si no recordo malament aquesta frase no és meva, deu ser una d'aquelles que vam llegir d'aquell diari...

AVI: Sí, del meu diari...

DAMA: El vam llençar després de llegir-ne alguns pensaments horribles. Sembla mentida que una persona que sembla normal pugui escriure aquestes bajanades...

SENYORA: Ets força mal educada, estimada. Des que vam deixar de veure'ns i que et vas ajuntar amb aquest home, has canviat moltíssim, sembla que l'única cosa que t'interessa actualment són els diners, abans tenies més cor, més sensibilitat...

SENYOR: Els necessitem els diners! La nostra situació és massa difícil actualment. La vida s'ha posat d'una manera que no li podem fer front només amb el fruit del nostre treball...

AVI: Un altre que plora! Es pot saber per què no hi ha ningú que no en necessiti de diners?

SENYORA: I vostè per què va jugar a la loteria? Pels calés suposo! O no?

AVI: Per una debilitat incomprendible...

DAMA: Incomprendible potser per a vostè, però no pas per a mi. Jo no he jugat mai a la loteria, però en canvi m'agraden els calés. Hi ha moltes maneres d'aconseguir-ne. No cal estar esperant que et caiguin del cel. El què vostè ha fet avi, és estúpid, jugar sense creure-hi... Encara que hi ha gent que té sort i gent que no en té...

AVI: Perdonin que els talli però vull aclarir una qüestió. Em sembla que hem de decidir alguna cosa respecte els diners d'aquest maleït bitllet de loteria. Jo estic convençut que estic mort. Vosaltres no ho sé, però jo sí. En realitat crec que tots plegats estem més morts que vius, sinó per què hauríem d'estar debatent aquestes estupideses... Morts, ben morts, portem massa temps fent el viu... I el nano (*va cap el NANO però no el veu ja que una barrera virtual infranquejable no el deixa acostar-s'hi*) el nano, el meu nano, qui sap què se n'ha fet d'ell... Potser desitja tant els diners com nosaltres, potser no... tant de bo que no... (*Al NANO desesperadament.*) Ets viu...? Qui ets...? No et reconec... Ets tu? El meu nét... Perdona si ho ets i no t'he reconegut...

(El NANO resta quiet sense voler passar la barrera virtual infranquejable que a més la llum anirà patentitzant d'una forma força clara, dividint l'espai en dos ambients, el cementiri llòbrec amb els morts-vius, i l'exterior esplendorós on és el NANO)

NANO: Com pot ser que no m'hagis reconegut...? Sóc jo, avi... El teu nano... Avui t'he vingut a recuperar, creia que seria possible, però no he pogut, ho sento! Ara ho he vist clar! I ells,

són els meus pares, sí... i la padrina... i l'oncle... Avui he vist el que estaveu fent tots plegats aquí dins. Esteu morts... pels diners! Jo no en vull de diners, us vull a vosaltres... Però no és possible! (*Pausa. Després alçant el to.*) Potser no sou morts encara, què hi feu aquí dins? Sortiu, veniu amb mi...! Jo també tinc grans dubtes, com tothom, sobre el ser i el tenir, però és igual, sí, podré viure amb contradiccions, hauríem de poder viure tots amb aquest dilema, vosaltres també podreu si voleu us ho asseguro, no us enterreu en vida, veniu amb mi! Si us plau! Veniu, no em deixeu sol amb aquesta herència tan pobre... Necesito ser! (*Amb to reflexiu.*) La brevetat de la vida se'ns converteix moltes vegades en pressa, i per tant en poc delit. El temps ens mesura la vida fent-nos creure que transcòrre, no ens deixa que la pròpia existència s'esplaiï en matèria i pensament a mode del que anomenem ànima o esperit, en definitiva, en consciència...

(A poc a poc s'anirà fent fosc remetent-nos a la situació inicial del cementiri. Sorolls de grills. Tots els personatges anirant fent mutis com a zombis. El NANO agafarà de nou la pala i els altres estris amb els que havia entrat al principi i començarà a fer la mateixa acció, és a dir a buscar la tomba on és enterrat el seu avi.)

NANO (*un cop a trobat la tomba del seu avi, es queda pensant una estona*): No. Pensant-ho millor, no et desenterro avi...

(Fosc total i fi de la comèdia.)